

DE CE MICUL BETLEEM

Mă bucur că pot să fiu aici în dimineața aceasta și după cum îmi spunea fratele Williams, cred că vom avea ceva special din partea cuiva din această biserică. (O soră cântă: „Umple-mi paharul, Doamne!”).

De aceea suntem în dimineața aceasta aici: să ridicăm paharele ca să ne fie umplute. Este singura ocazie în care putem cere aceasta, fiindcă va veni un timp când vom fi pe partea cealaltă, iar atunci nu vom mai avea această ocazie. Așadar, cât timp suntem întregi la minte, cred că cel mai bun lucru pe care îl poate face cineva este să profite de această ocazie, fiindcă El vrea să ne umple paharele cu dragostea și îndurarea Lui.

Printre noi a fost cineva cu care am stat în părtășie, dar nu cu mult timp în urmă a plecat din mijlocul nostru. Astfel, în inimile noastre este o mare tristețe pentru fratele Williams, tatăl conducătorului de aici. Câți ani avea tatăl tău, frate Williams? Optzeci și opt de ani. Păi cred că a trecut de vârsta făgăduită! A fost un om foarte bun și îmi amintesc că nu demult stătea aici în adunare, iar eu i-am zis, fără să fiu lipsit de respect față de fratele Williams: „Carl, tu arăți mai tânăr decât fiul tău.” Aceasta arată că astăzi suntem aici, iar mâine nu mai suntem. Noi nu știm când vine timpul acela, dar știm că vine, de aceea mă gândesc că viața este un lucru mare, este o oportunitate.

S-a mai întâmplat o tragedie. Este vorba de una din persoanele care venea în biserica noastră din Chicago, o mamă care a fost omorâtă zilele trecute. Cred că se apropia de șaptezeci de ani. Ea și soțul ei călătoreau prin Kansas, Missouri, când a început un viscol, iar un bărbat care a pierdut controlul mașinii, a intrat în ei și i-a rupt gâtul pe loc. M-au sunat să-mi spună aceasta, iar eu i-am anunțat pe copiii lor de prin țară, să le spun. Fiind păstorul ei, era de datoria mea să fac aceasta.

Când vezi aceste lucruri, te gândești cât de ușor și de repede poți să treci. Am aici

o cutie cu dulciuri pe care mi-a dat-o ea, fiindcă le-a făcut pentru mine săptămâna trecută. Cât de repede putem fi doborâți! Dacă toată nădejdea noastră ar fi numai pentru viața aceasta, am fi cei mai nenorociți oameni. Iov spunea: „*Ah! de m-ai ascunde în Locuința morților, de m-ai acoperi până-Ți va trece mânia și de mi-ai rându o vreme când Îți vei aduce iarăși aminte de mine!*” (Iov 14.13).

Ați observat cum mărturisește natura despre Dumnezeu? Vedem pomii și frunzele care cad din ei, pentru că viața merge jos în pământ, ca în mormânt, și stă acolo până trece mânia iernii, apoi urcă din nou în pom, aducând o nouă viață. Este o mărturie pe care o trăim iar și iar.

Soarele răsare dimineața și este ca un copil slab în putere. După aceea merge la școală, apoi la liceu, la amiază este în toată puterea, pentru ca după-amiază să se întoarcă în partea cealaltă, iar în timpul serii slăbește din nou și moare. Dar nu acesta este sfârșitul soarelui, fiindcă el se ridică din nou în dimineața următoare, ca să mărturisească pentru o nouă generație că acolo este viață, moarte, îngropare și înviere.

Până și natura ne vorbește despre El. Ea depune o mare mărturie, prin care ne spune că nu putem avea parte de această înviere dacă viața noastră nu servește scopului lui Dumnezeu. Dacă o sămânță de floare este pusă în pământ și germinează, aduce la suprafață o nouă floare, dar dacă nu germinează nu va aduce floarea și nu servește scopului lui Dumnezeu. Deci, nu faptul că răsare este cel mai important, ci pentru că slujește scopului lui Dumnezeu. De aceea răsare soarele: fiindcă slujește scopului lui Dumnezeu. Și noi înviem dacă slujim scopului lui Dumnezeu.

Eu cred că fratele Williams a slujit scopului lui Dumnezeu în această viață, pentru că a fost un tată adevărat. O văd și pe soția lui dragă stând aici, pe doamna Williams. A fost un soț adevărat, ceea ce este încă un scop al lui Dumnezeu; și faptul că a fost un tată este un scop al lui Dumnezeu. Dar cel mai important este că el a fost germinat de Duhul Sfânt, acesta fiind scopul principal al lui Dumnezeu. Deci, dacă spunem că fratele Williams nu va învia din nou, este ca și cum am

spune că seva care se duce în pământ nu se mai întoarce înapoi și că nu mai este răsărit de soare. Toate vorbesc despre învierea lui și despre faptul că va fi din nou cu noi.

Soarele, florile, natura, viața botanică, toate vorbesc despre aceasta, și la fel Cuvântul lui Dumnezeu. Dar pe lângă toate acestea, chiar credința care este în inimile noastre, pulsează că îl vom vedea din nou. Dumnezeu să-i odihnească sufletul. Să ne ridicăm un moment în picioare, în semn de respect pentru cel care a stat o dată printre noi.

Tată ceresc, noi n-am încercat niciodată să ne adunăm doar ca să fim văzuți sau auziți, ci de fiecare dată am făcut-o ca să-L prezentăm pe Fiul Tău, Isus Hristos și să punem mărturie ca să poată fi găsit și de cei care nu sunt cu El.

Inimile noastre sunt împovărate pentru cei care au rămas în urma fratelui nostru, cel care nu demult a stat cu noi aici. Noi credem că i-ai rânduit să trăiască o viață plină și bună, iar sufletului lui este acum cu Tine. Odihnește-l, Doamne, până în ziua când îl vom vedea din nou. Binecuvântează-l pe fiul lui de aici și pe ceilalți copii ai lui, pe draga lui soție și pe toți cei ce l-au iubit, adică pe noi toți. Ajută-ne să luăm aminte că suntem atât de plăpânzi și că într-o zi va trebui să plecăm, de aceea trebuie să fim pregătiți pentru ceasul acela.

Dacă printre noi sunt persoane ca nu sunt încă pregătite pentru acest eveniment, fie ca aceasta să fie ziua în care să spună: „Da!” pentru Domnul Isus și să fie germinați pentru El prin Duhul Sfânt, fiindcă o cerem în Numele lui Isus. Amin. Puteți să vă așezați.

Acum am de făcut câteva anunțuri. Eu i-am spus soției mele, care este aici, că dimineață trebuie să plec în oraș cu niște treburi, dar mă întorc până la micul dejun. A trebuit să rezolv ceva și i-am spus: „Mă întorc până la ora zece.” Ea m-a privit lung, așa că i-am zis: „Dacă nu mă întorc până la ora zece, îți cumpăr trei perechi de ciorapi de care vrei tu.” Deci știi ce se va întâmpla: îi datorez trei

perechi de ciorapi, fiindcă acum este zece fără douăzeci. Dar am să mă grăbesc cât pot.

Fraților, ne bucurăm că în dimineața aceasta suntem cu voi aici, în Ierihon, iar luni seara vă invităm la banchetul de la Ierusalim, adică Tucson. Vedeți, Phoenix este în vale ca Ierihonul, iar Tucsonul, unde locuiesc eu, este la munte și îl numesc Ierusalim. Unde ești, Tony, că nu spune nimeni „Amin”, aici.

Luni seara este banchet la Tucson și ne vom bucura mult dacă veți trece pe acolo să ne vedeți. Dacă va fi cu voia Domnului, în seara aceasta voi vorbi mesajul: „Am văzut Steaua Lui și am venit să ne închinăm.”

Din data de 19, luna viitoare, voi începe o trezire chiar aici în această sală, Ramada Inn. Voi avea la dispoziție patru seri și ne vom bucura dacă vă vom avea printre noi, așa că vă invităm călduros pe voi, frații predicatori, și pe oamenii voștri. Îi invităm mai ales pe oamenii din oraș care nu îl cunosc pe Isus ca Mântuitorul lor. În al doilea rând, îi invităm pe cei care sunt bolnavi și cred că Dumnezeu răspunde la rugăciuni, fiindcă am vrea să ne rugăm pentru bolnavi înainte de marea convenție națională care va avea loc aici pe 22. Sunt sigur că vreți să participați, pentru că vor fi mulți vorbitori renumiți și desigur, vom avea un timp minunat.

În dimineața aceasta m-am gândit să vorbesc ceva pentru Phoenix care a avut întotdeauna un loc aparte în inima mea. Îmi place Phoenix, pentru că am fost aici, la Wickenburg, când eram băiat. În vremea aceea era deșert, dar acum este chiar în metropolă, în inima orașului. Aceasta arată că vremurile se schimbă, dar astăzi aș vrea să vă vorbesc despre ceva neschimbător și anume, despre Dumnezeu.

Dumnezeu în Planul Lui, în Cuvântul Lui, nu Se schimbă. Vremurile se schimbă, oamenii se schimbă și sistemele se schimbă, dar Dumnezeu nu Se schimbă niciodată, ci rămâne Același.

Pentru că se apropie Crăciunul, m-am gândit că aş putea aduce un Mesaj de Crăciun. Dacă aveți Bibliile și vreți să mă urmăriți, voi citi din **Evanghelia lui Matei 2.1-6**:

„După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudeea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din răsărit la Ierusalim

și au întrebat: „Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în răsărit și am venit să ne închinăm Lui.”

Când a auzit împăratul Irod acest lucru, s-a tulburat mult; și tot Ierusalimul s-a tulburat împreună cu el.

A adunat pe toți preoții cei mai de seamă și pe cărturarii norodului și a căutat să afle de la ei unde trebuia să Se nască Hristosul.

„În Betleemul din Iudeea”, i-au răspuns ei, „căci iată ce a fost scris prin prorocul:

„Și tu, Betleeme, țara lui Iuda, nu ești nicidecum cea mai neînsemnată dintre căpeteniile lui Iuda; căci din tine va ieși o Căpetenie, care va fi Păstorul poporului Meu Israel.”

Fie ca Domnul să adauge binecuvântările Lui la citirea Cuvântului. Am aici câteva texte și notițe și aş vrea toată atenția voastră pentru că voi vorbi despre subiectul: **„De ce micul Betleem?”**

Ei bine, noi toți, sau să nu spun toți, dar prea mulți dintre noi au pierdut adevărata valoare a Crăciunului. După cum am văzut pe aici, până și palmierii au fost

împodobiți, în timp ce în est sunt împodobiți brazilii. Ei încep să-i decoreze cu o lună sau șase săptămâni înainte de Crăciun, făcând din acesta ceva comercial în loc să-i vadă adevărata însemnătate.

Eu nu cred că Hristos S-a născut în 25 decembrie. Ar fi fost imposibil, deoarece înălțimile Iudeii sunt acoperite de zăpadă în decembrie. Studiind istoria, am ajuns la concluzia că Hristos S-a născut primăvara, cam prin aprilie sau mai.

Se știe că în timpul echinocțiului de iarnă, din 21 până în 25 decembrie, romanii sărbătoreau nașterea zeului soare, iar când creștinismul s-a amestecat cu romanismul, ei au schimbat ziua de naștere a zeului soare, în ziua de naștere a Fiului lui Dumnezeu. Adevărul este că oricare ar fi adevărata zi de naștere a Lui, nu putem lua sfințenia a ceea ce trebuie să fie. Satan ne-a furat aceasta, iar Moș Crăciun ne-a furat întreaga închinare, făcând din această zi, o zi ca Paștele, cu iepurași și rățuște roz. Dar ce au a face toate acestea cu Paștele? Ce au a face cu învierea lui Hristos?

Copiii de astăzi pot să-ți spună mai multe despre Davey Crockett decât despre Isus Hristos. Îți povestesc mai multe despre aventurile criminalilor din trecut, decât despre Prințul Vietții care S-a născut cu o mie nouă sute de ani în urmă. Dar toate acestea nu iau adevărata însemnătate de la noi, creștinii.

Vedeți? Lumina se vede cel mai mult în întuneric. Astfel, fulgerul dintre norii întunecați arată că poate fi lumină în întuneric. Dacă strălucește soarele nu mai ai nevoie de alte lumini, dar în întuneric strălucește și cea mai mică lumină. Este nevoie de întuneric ca să se vadă lumina mai bine.

Noi, creștinii, ar trebui să mărturisim spre slava lui Dumnezeu că ni L-a dat pe Fiul Său. Acest Crăciun ar trebui să fie ceva deosebit pentru noi, fiindcă indiferent cum arată, va străluci cu atât mai mult. Întreaga lume are ghirlande, dar noi Îl avem pe Hristos, și aceasta ar trebui să strălucească în acest ceas întunecos în care trăim. Aceasta ne face să ne gândim că Dumnezeu face lucruri neobișnuite, pentru că El

Însuși este neobișnuit. El este supranatural și este Infinit față de noi care suntem mărginiți. De aceea, tot ce face El este neobișnuit. Dumnezeu este atât de mare încât Se folosește de lucrurile neînsemnate ca să Se descopere prin ele.

De ce micuțul Betleem? De ce a ales Dumnezeu să-L trimită pe Fiul Său în cea mai neînsemnată cetate din Iudea? Despre aceasta aș vrea să vorbim.

Scriptura spune: *„Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii.”* (1Corinteni 1.21).

Mă gândesc că înainte de nașterea Domnului nostru, toți prorocii au vorbit despre venirea Lui și au zis:

„Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii, și strâmtoarele, în vâlcele.”

„... munții au sărit ca niște berbeci, și dealurile, ca niște miei.” (Isaia 40.4; Psalmul 114.4).

Într-o zi, din pustiu a ieșit un predicator, un proroc care se numea Ioan. El nu a venit din nici o școală teologică, nici nu era îmbrăcat în robă, ci era acoperit cu o piele de oaie și cu părul mare. Ioan a ieșit și a făcut un anunț: *„Împărăția cerurilor este aproape.”* (Matei 3.2). Oamenii nu prea înțelegeau ce era cu venirea acestui om care nu se identifica cu nici un sistem, nu aparținea de nimeni, nu avea carnet de membru și nici o denominațiune care să-l sprijinească, dar Mesajul lui Ioan era prea mare, de aceea Dumnezeu l-a școlit în pustie. Mesajul lui nu era în termeni teologici, ci vorbea despre șerpi, copaci și topor, adică despre ceea ce a văzut în natură. Aceasta a fost abordarea lui. Ioan nu a vorbit ca un cleric, ci ca un om al naturii.

Oamenii nu îl prea înțelegeau. El nu avea nici măcar un amvon și probabil nu era binevenit la nici unul, dar a propovăduit pe malurile Iordanului, stând în nămol până la genunchi, iar oamenii care erau sinceri în inimile lor, veneau să-l asculte. Ei voiau să-l asculte pentru că era ceva deosebit și avea pecetea Adevărului deasupra.

Astăzi, când ne apropiem de nașterea lui Hristos, mesajul nostru ar trebui să poarte pecetea Adevărului care să-i facă pe oameni să înseteze să-L găsească pe El.

Dumnezeu l-a luat pe bărbatul acela simplu și fără educație, și deși nu avea nici o zi de școală, a spus despre el că era cel mai mare dintre toți prorocii care au trăit, fiindcă Dumnezeu Se descoperă în lucrurile neînsemnate.

La fel s-a întâmplat și când și-a ales Isus ucenicii. Acolo erau oameni mult mai pregătiți pentru această slujbă, decât ei, erau oameni religioși, dar El nu a chemat pe niciunul dintre ei. În vremea aceea erau oameni mari, preoți, oameni educați, oameni înnoiți, dar El nu l-a chemat pe niciunul dintre ei, ci a ales pescari, colectori de taxe și așa mai departe, prin care să-Și transmită Mesajul. Vedeți? El procedează întotdeauna așa.

În timpul lui Noe, El a ales un fermier simplu prin care să anunțe nimicirea acelei epoci. Nu un religios, ci un simplu fermier. În zilele lui Moise, S-a folosit de un rob fugar, nu de un religios. L-a dus în pustie ca să-și piardă toată educația și l-a lăsat acolo până când a fost mulțumit de el, după care i s-a arătat într-un rug aprins și l-a trimis să cucerească poporul de care fugise, cu un toiag strâmb.

Vedeți, Dumnezeu ia lucrurile simple și Se descoperă prin ele. Acesta este Cuvântul Lui; și El a făcut Pământul din lucruri care nu erau.

În urmă cu câteva zile eram în Auditoriul Morris din New York, la una din marile

noastre campanii și am auzit pe cineva care îl cita pe Einstein, care vorbea despre această Galaxie și spunea că ne trebuie o sută cincizeci de milioane de ani lumină să ieșim din ea și o sută cincizeci de milioane de ani lumină să ne întoarcem, ceea ce ar însemna trei sute de milioane de ani lumină. Gândiți-vă ce rapid merge lumina: cu aproximativ 186 de mii de mile pe secundă (299.792.458 m/s), și gândiți-vă câte miliarde de ani ar fi necesari să mergem acolo și să ne întoarcem înapoi. Și aceasta este numai o galaxie din Universul lui Dumnezeu, făcută de mâinile Lui. El a făcut timpul în ani lumină, apoi a privit jos peste ele.

Un rus a spus că el a fost la o depărtare de 200 de mile (322 Km) de pământ și nu l-a văzut pe Dumnezeu și nici vreun înger. Cât de limitat poate fi omul! Când te gândești la toate acele milioane și miliarde de ani; și ce a făcut la numai cincizeci de ani distanță? A intrat în veșnicie.

Acest astronaut a mers sus, nu știu câte ore, s-a învârtit în jurul Pământului de șaptesprezece ori sau așa ceva, și aceasta nu a fost nici o secundă din viața lui. El a călătorit cu timpul. Vedeți? Tu intri în veșnicie. Aceasta este măreția lui Dumnezeu.

Mințile noastre nu pot cuprinde cât de mare este El, dar deși este atât de mare, când este pe cale să Se descopere, o face atât de simplu și Se folosește de lucruri simple. Este simplitatea Lui.

Priviți-l pe David. Din toți fiii lui Isai, el a fost adus ultimul înaintea prorocului. Nimeni nu s-ar fi gândit că un amărât ca David, cu comportament sălbatic, să fie ales împăratul lui Israel. Poate nu arăta ca un împărat pentru oamenii aceia, dar cu siguranță arăta pentru Dumnezeu, iar prorocul l-a uns împărat. Vedeți, El l-a luat pe cel mai neînsemnat din familia lui Isai și l-a făcut împărat. Era ceva ce lumea ar fi respins, de aceea a fost trimis la oi.

Isai l-a adus pe primul său fiu, un bărbat de statură înaltă, care stătea drept și ar fi arătat bine ca împărat. Probabil toți se gândeau că ar fi arătat bine în straie

Împărătești și cu coroană pe cap. Arăta bine în ochii oamenilor, dar prorocul, a trecut de toți cu vasul cu untdelemn în mână și a întrebat: „Aceștia sunt toți fiii tăi? Nu mai ai niciunul?”

„Mai am unul, dar nu-i nimic de el. Este un amărât și l-am pus să pască oile.” „Aduceți-l aici.” Și de îndată ce a dat cu ochii de el, i-a turnat untdelemnul pe cap și a zis: „Pe acesta l-a ales Dumnezeu.” Vedeți, El nu alege întotdeauna ghirlandele lumii; este alegerea lui Dumnezeu.

În dimineața aceasta Îi suntem recunoscători pentru că și pe noi ne-a ales prin har. El nu a ales niciodată lucrurile strălucitoare ale lumii, așa că cel mai umil om poate fi un slujitor al lui Hristos.

Dumnezeu l-a uns pentru că El a ales lucrurile neînsemnate. De ce a ales micuțul Betleem? În Israel erau locuri mai mărețe în care s-ar fi putut naște Împăratul împăraților. De obicei, când noi avem un eveniment aici pe pământ, încercăm să facem totul cât mai strălucitor, alegem locurile cele mai frumoase și cheltuim o grămadă de bani pe tot felul de lucruri. Așa procedăm noi, dar Dumnezeu nu procedează așa. El ia ceva fără valoare ca să-și arate măreția în el. Când i-a chemat pe ucenici, în locul acelor pescari neștiutori și ne-educați care nu știau nici să-și scrie numele, ar fi putut lua un mare preot sau un om bine educat. Dar Dumnezeu a luat un om care nu știa nici să-și scrie numele, astfel ca în mâna Lui să poată face ceva din el, ca să arate că El era Dumnezeu.

Când ajungeți în punctul în care realizați că nu sunteți nimic, puneți-vă în mâna lui Dumnezeu ca să vă modeleze și să vă facă cum vrea El să fiți. Dar cât timp ne simțim importanți, nu vom ajunge nicăieri. Noi nu putem ajunge în mâinile lui Dumnezeu decât atunci când realizăm că nu avem nici o importanță.

Una din fetițele mele m-a întrebat ceva despre cuvântul „important”. Vorbeam despre un om important, și anume, despre președintele nostru recent asasinat și că inimile noastre erau triste din cauza aceasta, iar la un moment dat am spus:

„Păi, el a fost un om important.”

Ziarele și televiziunile au relatat acest eveniment care a costat guvernul milioane de dolari. Este foarte bine, fiindcă aceasta este treaba lor, dar mă gândesc la predicatorul acela pentecostal din California, în adunarea căruia a intrat un bărbat care o căuta pe soția lui și era înarmat cu o pușcă. El l-a împușcat pe predicator chiar la amvon, și-a împușcat soția și apoi s-a împușcat și el. Totuși, acest eveniment a fost relatat doar într-un articol atât de mare. (Fratele Branham arată).

Să vă spun ceva, fraților: Nu contează cine suntem! Eu i-am zis fetiței mele: „Vrei să știi cât ești de importantă? Bagă-ți degetul în găleata cu apă și apoi scoate-l afară și încearcă să găsești gaura.” Noi nu suntem nimic, dar aici este Cel ce este important și Acesta este Dumnezeu. Să nu uităm niciodată aceasta: că El este Cel important.

Poate că ei și-au imaginat că Împăratul Se va naște într-un loc măreț, într-un loc religios, sau într-un loc istoric, ca de exemplu la Silo. Silo este locul în care a fost ridicat chivotul prima dată și a trecut Iordanul pe partea cealaltă în Palestina. Sau puteau fi Ghilgal sau Sion, alte locuri vestite. Sau mândra capitală Ierusalim, unde se adunau toate căpeteniile organizațiilor. Era un loc remarcabil în care Se putea naște marele Împărat, fiindcă era sediul religiei lor, iar El urma să vină și să reprezinte religia lor.

Dar în timp ce ei se gândeau la aceste locuri istorice importante, El a fost născut în Betleem, cel mai neînsemnat din toate cetățile. *„Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel.”* (Mica 5.2). Vedeți, marele și mândrul Ierusalim și toate celelalte cetăți au fost respinse.

Sau putea fi ales unul din locurile de refugiu: Hebron, Cades sau Ramot din Galaad, fiindcă El urma să fie scăparea noastră. Dacă ne gândim că El urma să fie locul nostru de scăpare, ar fi trebuit să se nască în unul din aceste locuri memoriale sau

de refugiu: Hebron, Cades, Ramot din Galaad, sau altul. Dar vedeți, Dumnezeu are un alt fel de a face lucrurile. El știe cum să facă lucrurile corect, de aceea, cu ajutorul Lui, vom încerca să vedem de ce s-a întâmplat așa, pentru că totul lucrează exact în marele Plan al lui Dumnezeu.

Vreau să înțelegeți bine că Dumnezeu știe ce face. Înțelegeți? El se folosește de lucrurile simple în lucrarea Sa, și nu de cele mărețe, pentru că nu a făcut niciodată aceasta în toată Biblia. Dumnezeu nu a lucrat niciodată cu un grup de oameni ca să facă ceva, ci ia întotdeauna un individ. Tu ești o persoană, iar Dumnezeu nu-și schimbă niciodată Planul, fiindcă El rămâne întotdeauna la prima Sa hotărâre.

În timpul lui Noe, El a avut un bărbat: pe Noe. Când a venit vremea să scoată Israelul afară, El a avut un alt bărbat, și acesta a fost Moise. Noi știm că mulți alții, ca Datan și ceialți, au crezut că au aceeași autoritate și așa mai departe, dar știm ce s-a întâmplat cu ei.

În timpul venirii Domnului, în timpul lui Ioan Botezătorul și a altora, El a avut întotdeauna un individ cu care a lucrat. Și astăzi, El lucrează cu noi individual, nu cu grupul în care suntem, nu cu denomițiunea de care aparținem, ci cu fiecare ca individ.

Când a împărțit țara, Iosua i-a dat această pârțicică lui Iuda. Am aici câteva însemnări cu locul unde este situat Betleemul. Noi știm cu toții că era un loc micuț și i-a căzut la sorț seminției lui Iuda.

Când Israelul a trecut râul Iordan în țara făgăduită, acolo era o femeie dintre neamuri, o curvă numită Rahav. Ea a cerut îndurare și a primit îndurare, cu condiția să rămână sub acel fir cărămiziu. Numai așa a putut primi milă, fiindcă acel fir era un semn, o dovadă care îi era dată. Și noi avem astăzi un Semn și suntem în siguranță cât timp stăm sub Firul roșu, Sângele lui Isus Hristos. Fiecare dintre noi trebuie să stăm sub Firul roșu al Sângelelui lui Isus Hristos, ca individ, nu ca grup.

După ce curva Rahav a primit semnul că va fi cruțată, i-a adus pe toți ai ei sub acel semn, firul roșu, și au fost salvați. S-a întâmplat la fel ca în Egipt, când toți cei care au fost găsiți sub sânge, au fost salvați. Toți cei aflați sub firul roșu au fost salvați; toți cei aflați sub Sângele lui Isus Hristos sunt salvați, dar cei găsiți în afara Lui, sunt pierduți și gata de prăpăd.

Noi știm cu toții că ea a fost curtată de un general din oștirea lui Israel, nu-mi amintesc acum numele lui, iar în final s-a căsătorit cu el. Ei s-au stabilit în apropierea acestui loc, iar soțul ei, Salmon, este cel care a zidit Betleemul. Vedeți, încă de la început, în legătură cu aceasta a fost și cineva dintre neamuri: curva Rahav.

Am găsit că acest Salmon a fondat această cetate mică, Betleemul. El l-a născut pe Boaz, care a luat-o de nevastă pe Rut, din nou cineva dintre neamuri. Să urmărim puțin această linie. Rut era moabită. Ea a venit în această cetate pe vremea secerișului și s-a căsătorit cu Boaz. Oh, dacă aș avea suficient timp să vă vorbesc despre aceasta în această dimineață, dar atunci i-aș datora soției mele șase rochii! Cum ar trebui să zăbovim asupra acestui subiect!

Naomi, care reprezintă biserica tradițională, s-a dus în Moab, mânată de foametea care a împrăștiat Israelul printre toate popoarele. Dar s-a întors înapoi însoțită de Rut moabita și au ajuns tocmai la începutul seceratului orzului.

Acesta este timpul când biserica dintre neamuri vine din nou la Dumnezeu, chiar la seceratul orzului. Ce tablou frumos!

Rut s-a căsătorit cu Boaz și s-a născut fiul lor Obed. Din Obed a ieșit Isai și din Isai a ieșit împăratul David, care a fost uns de prorocul lui Dumnezeu chiar în micuțul Betleem, să fie împăratul lui Israel. Toate aceste lucruri duhovnicești, ascunse de ochii lumii, se întâmplau în această cetate mică, în Betleem. Vedeți, așa lucrează Dumnezeu.

Nădejdea mea este că Duhul Sfânt care este prezent aici, vă va da înțelegerea corectă că Dumnezeu nu lucrează cu lucrurile acestea mari. El face totul prin Duhul: „...*Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu - zice Domnul oștirilor!*” (Zaharia 4.6). Vedeți? Dumnezeu lucrează prin Duhul printre oameni. El putea veni numai în această cetate; este singurul loc în care se putea naște. Dumnezeu urmărește aceeași linie; întotdeauna face așa. El urmează linia Cuvântului Său; nu Se poate abate de la Cuvântul Său și să rămână Dumnezeu. El trebuie să rămână la Cuvântul Său; nu-L poate părăsi.

Astăzi, tradițiile noastre ne iau de lângă Cuvânt. Prin crezurile și lucrurile injectate în Cuvânt, noi am poluat întregul Cuvânt. Cuvântul Lui este întotdeauna adevărat, fiindcă El este Cuvântul. Dumnezeu și Cuvântul Său este același lucru.

Deci micuțul Betleem era o cetate neînsemnată, un loc mic și nebăgat în seamă de lumea din afară; nimeni nu-i acorda nici o atenție, dar Dumnezeu avea un scop cu el. Cine are o gândire duhovnicească știe ce spun, fiindcă prorocul a zis: „*Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.*” (Mica 5.2). Gândul prorocului l-a găsit.

Cei duhovnicești sunt călăuziți de Duhul Sfânt în aceste lucruri. Nu are importanță ce spune lumea cu toată slava ei, voi să urmăriți Duhul Sfânt în Cuvântul Său.

Când a murit, Iov a specificat unde să fie îngropat. Și Avraam a avut un petic de pământ în care a îngropat-o pe Sara, iar când a venit timpul să moară și el, a vrut să fie îngropat lângă Sara.

Avraam l-a avut pe Isaac, iar când a venit vremea să moară și el, a vrut să fie îngropat lângă Avraam. Isaac l-a avut pe Iacov. El a murit în Egipt, dar l-a rugat pe fiul său care era proroc, să jure că nu-l va îngropa în Egipt. „*Când vă va cerceta Dumnezeu, să luați și oasele mele de aici.*” (Geneza 50.25). La rândul lui, Iosif a

spus că Israel va pleca de acolo și le-a zis: „...să luați și oasele mele de aici.” De ce? Pentru că a știut că primele roade ale învierii aveau să iasă din acea țară, fiindcă Iov a spus: „Dar știi că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ.

Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu.” (Iov 19.25-26).

Ei erau duhovnicești, erau proroci și știau că primele roade ale învierii aveau să iasă din țara făgăduită, nu din Egipt. Astfel, Isus a murit în vinerea mare și a înviat în dimineața de Paște, adică duminică dimineața, iar Biblia spune că: „...mormintele s-au deschis, și multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat.

Ei au ieșit din morminte, după învierea Lui, au intrat în sfânta cetate și s-au arătat multora.” (Matei 27.52-53).

De ce? Pentru că toți acei proroci au știut exact unde să fie îngropați, în ce loc. Acest lucru era ascuns de cei înțelepți, dar ei priveau la partea duhovnicească și știau că cele dintâi roade ale învierii aveau să iasă din Palestina, nu din Egipt.

La fel este și astăzi, prieteni. Atât de mulți oameni se țin de lucrurile lumii sau de cine știe ce sistem sau ceva, dar cei ce sunt îngropați cu Hristos, cei ce sunt în Hristos, vor fi luați de Dumnezeu cu El în înviere. Nu contează ce spune lumea, nici cât de mult încearcă să împodobească aceste lucruri, Dumnezeu îi va lua cu El doar pe cei ce sunt în Hristos. Numai o gândire duhovnicească poate înțelege aceste lucruri duhovnicești.

Aici, prorocul spune: „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel...” (Mica 5.2). El nu va ieși din vreun institut stilat, nici din vreo biserică cu rădăcini istorice sau ceva, unde au început metodiștii, bapțiștii, prezbiterienii, pentecostalii

sau alții, ci din tine, „*Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel...*”

Dar astăzi se spune: „Părinții noștri au făcut asta și cealaltă. Dumnezeu nu Se uită la nimic din toate acestea, ci face ceea ce vrea El. Urmăriți linia Duhului, urmăriți felul în care se împlinește Scriptura. Ei nu se puteau uita la aceasta, dar Scriptura este singura care are dreptate; Dumnezeu are întotdeauna dreptate.

David a fost uns împărat de marele proroc Samuel. Fără îndoială că Samuel știa toate lucrurile mai dinainte și era acolo pentru acea sămânță duhovnicească... fiindcă Dumnezeu a jurat că Îl va ridica pe Hristos să șadă pe scaunul de domnie al lui David. Și atunci, unde altundeva ar fi putut să Se nască Hristos? Aici s-a născut tatăl lui, bunicul lui, străbunicul lui, stră-străbunicul lui... Vedeți poporul lui ieșit dintre neamuri? Și Biblia spune că „*Neamurile se vor în crede în Numele Lui.*”

Vedeți, toate trebuie aduse în față astfel încât să le puteți vedea. Aș vrea să zăbovesc puțin asupra acestui lucru și să vă arăt de ce neamurile, și sunt sigur că cei cu gândire duhovnicească vor înțelege imediat, fiindcă este vorba de femeie, nu de bărbat. Este o femeie, Mireasa, și ea va fi alcătuită din neamuri. „...*Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor care să-l poarte Numele.*” (Fapte 15.14). Acesta este Numele Lui și El Și-a luat o soție dintre neamuri. Așa trebuia să fie. Acele bunici de pe linia seminției erau dintre neamuri, așa cum era Isaac pe linia seminției pe partea cealaltă.

Observați ceva. Noi am găsit că David avea făgăduința unui fiu. Observăm cum acest lucru face paralelă cu Israel. Noi știm că lui Avraam i s-a făgăduit că din sămânța lui va ieși acest mare Izbăvitor și că Avraam va fi „*tatăl multor neamuri.*”

Sămânța lui firească a fost Isaac și a eșuat, dar sămânța lui duhovnicească, pe care a avut-o prin credință, a fost Hristos care a adus înăuntru toate popoarele.

Același lucru este din nou în paralel aici. Sămânța naturală a lui David a fost Solomon, care a decăzut la fel ca sămânța naturală a lui Avraam. A căzut. Tot așa a căzut și Solomon, fiindcă a avut prea multe femei care i-au îndepărtat inima de Dumnezeu. Pe calea pe care a mers, a căzut, și așa a murit, decăzut, același lucru întâmplându-se și cu Israel: a murit tot decăzut.

Noi am găsit că sămânța spirituală care a fost făgăduită că va ieși din sămânța firească, din Avraam, a venit ca descendenți de oameni din care a ieșit sămânța spirituală a lui David.

David s-a născut în Betleem și a fost uns ca împărat în Betleem. Același lucru s-a întâmplat cu moștenitorul scaunului lui de domnie, cu Sămânța împărătească a lui: S-a născut în aceeași cetate, în micuțul Betleem. *„Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel...”* (Mica 5.2).

În cetatea aceasta micuță era o grotă, un grajd, și de acolo a ieșit Domnul păcii; S-a născut într-un grajd, într-o iesle mică plină cu paie. De acolo a ieșit marele Prinț, sămânța femeii, Mântuitorul lumii, IeHoVaH însuși în chipul unui om. El nu S-a născut în vreun palat împărătesc, ci într-un loc umil, pe o grămadă de gunoi și a fost înfășat cu o cârpă care, după cum spune tradiția, a fost luată de pe jugul unui bou.

Bieții oameni! Iosif și Maria erau amândoi săraci și s-au adăpostit în acel grajd. Cât S-a smerit Dumnezeu! Iar noi încercăm să ne dăm mari. Nu puteți vedea cum Se smerește Dumnezeu și ia lucrurile care nu sunt, ca să aducă la îndeplinire marea Sa făgăduință?

Micuțul IeHoVaH stătea într-un grajd, înfășat într-o cârpă luată de pe jugul unui bou. În ea era înfășat Domnul păcii! Unde suntem noi atunci? Ce merităm noi? Dacă Dumnezeu Se poate umili în felul acesta, n-ar trebui să ne putem smeri și noi și să devenim slujitorii Lui?

N-am putea pune deoparte marea noastră demnitate și lucrurile lumii și să ne smerim înaintea Lui, în acest Crăciun? Să ne arătăm respectul față de nașterea Sa umilă, să ne smerim și să primim Cuvântul Său. Să nu ne intereseze ce spune tradiția, fiindcă Cel ce contează este Cuvântul Său. Aceasta va lua El: Cuvântul și numai Cuvântul Său.

Prima colindă de pe pământ a fost cântată de îngeri lângă acel grajd. Gândiți-vă! Prima colindă nu a fost cântată la Caiafa, nici în vreo biserică mare condusă de un păstor cumsecade, ci lângă un grajd din Betleem. Înțelegeți ce vreau să spun?

Deci nu contează cât ești de sărac, de mic sau de neînsemnat; Dumnezeu te poate folosi dacă Îl lași. El vrea. Nu trebuie să aparții de vreo mare societate, de vreun ordin, frățietate sau altceva, fiindcă toate acestea nu înseamnă nimic pentru Dumnezeu. El te vrea pe tine!

Dacă te simți mare, îndepărtează acest simțământ de la tine! Trebuie scos afară. Tu spui: „Păi eu am Ph.D. și LLD,” dar toate acestea te îndepărtează mai mult de Dumnezeu. Uită-le! Întoarce-te la Dumnezeu! Întoarce-te înapoi la smerenia Duhului, la dragostea lui Dumnezeu și la Cuvântul Său.

„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.” Dumnezeu a făgăduit aceasta. (Ioan 15.8).

„Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.” (Marcu 11.23).

„Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.” (Ioan 14.12).

Undeva lipsește ceva. Noi încercăm să sucim aceasta și să facem ceva mare, să punem flori și podoabe și pângărim Crăciunul așa cum au făcut neamurile. Așa este! Dacă am putea lua jos podoabele de pe lucruri și să ne întoarcem la Crăciun, în umilință, așa cum ar trebui să fie! Nu o zi comercială, nu becuri și moși, ci înapoi la închinarea Dumnezeului creației care a venit într-un grajd ca un copilaș. Dumnezeu arătat în trup și locuind printre noi!

Oh, dacă ne-am putea întoarce la aceasta și să ne îndepărtăm de podoabe, betea și celelalte lucruri, pentru că Dumnezeu nu are deloc a face cu acestea!

Tu spui: „Eu aparțin de cea mai mare organizație!” dar aceasta te îndepărtează atât de mult de Dumnezeu! „Eu fac aceasta și cealaltă.” Aceasta te îndepărtează și mai mult de El.

Tu trebuie să te smerești până când: *„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.”* (Ioan 15.7). Necazul este că de îndată ce Dumnezeu ne dă o mică ploaie de binecuvântări, noi le sucim și punem în față mari demnitari care își vor face nume mari, având mai mult succes decât celălalt.

Când se ajunge la aceasta, Dumnezeu îi lasă în pace. Ceea ce ne trebuie nouă este o revărsare proaspătă din Duhul Sfânt peste inimile noastre smerite. Avem nevoie de un Crăciun adevărat, de o naștere. Dacă ai putea realiza că nu ești decât un grajd! Dumnezeu nu S-a dus la Ierusalim, nici la Silo sau Ramot din Galaad, ci a venit într-un grajd murdar. Astfel, când Îl lași pe Dumnezeu, realizezi că nu ești decât un grajd mirositor. Dar deschide ușile în timp ce aceste locuri mari Îl refuză; deschide ușile grajdului inimii tale și vei vedea ce se va întâmpla, fiindcă El este Cuvântul și El a spus: *„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele...”* El este Cuvântul. Lasă-L să intre în inima ta și vei vedea ce se va întâmpla. Atunci cereți ce veți vrea și veți primi.

(Un frate vorbește în limbi și cineva tălmăcește).

.....

Noi știm că mesajul adus trebuie să fie important, dacă Dumnezeu a spus aceasta, altfel nu ar fi întrerupt Mesajul pentru el. „Smeriți-vă sub mâna lui Dumnezeu.” Ce Mesaj, prieteni!

Tată ceresc, noi știm că Tu ai toată înțelepciunea și faci lucrurile corect. Te rog să faci ca acesta să fie un mesaj pentru oameni, ca ei să se smerească cu adevărat și noi toți să venim sub mâna Atotputernicului Dumnezeu. Ne încredințăm Ție, Tată, și Te rugăm să ne dai aceasta, fiindcă Te rugăm în Numele Fiului Tău, Isus. Amin.

Să mergem mai departe. Spuneam despre prima colindă care a fost cântată de îngeri la Betleem. Acolo s-au născut toți acești oameni mari și tot acolo S-a născut Împăratul făgăduit.

Am să mă grăbesc puțin ca să nu vă țin prea mult. Am sărit peste câteva notițe ca să nu vă țin prea mult. Să analizăm puțin cuvântul „Betleem.” „Beth” înseamnă „casă,” iar „El” în ebraică înseamnă „Dumnezeu.” „E-l-h-e-m” este „pâine.” Deci „Bethlehem” înseamnă „Casa pâinii lui Dumnezeu.” Cuvintele, numele, toate au însemnătate. Mulți nu cred aceasta, dar este adevărat. Dacă numele nu au nici o însemnătate, de ce numele lui Avram a trebuit schimbat în Avraam? De ce numele Sarai a trebuit schimbat în Sara? De ce numele Saul a trebuit schimbat în Pavel? De ce numele Simon a fost schimbat în Petru? Vedeți, toate acestea au însemnătate.

Și Betlehem înseamnă „Casa pâinii lui Dumnezeu.” Cât de mult i se potrivește aceasta lui Isus, Pâinea Vieții veșnice. Hristos este Pâinea Vieții. Noi toți credem aceasta, nu-i așa? Cum era centrul pâinii pământului, Betleemul era și centrul Pâinii Vieții veșnice. De aceea Împăratul a trebuit să se nască acolo. El a spus în Ioan 6.35: *„Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată.*

Părinții voștri au mâncat mană în pustiu, și au murit.

Eu sunt Pâinea vie care s-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac.” (v. 49,51).

Isus este Pâinea Vieții, și Pâinea Vieții a trebuit să vină din Betlehem. El este Pâinea noastră veșnică primită în călătorie, la fel cum a primit-o și Israel. Dumnezeu i-a dat Israelului pâine din cer în călătoria lor spre țara făgăduită. Noaptea le cădea pâine din cer, mana.

Dumnezeu ne-a dat și nouă pentru călătorie, Pâinea Vieții care a venit din Betleem. Trebuia să fie locul care se numea „Casa Pâinii lui Dumnezeu.” Și dacă este așa, cum s-ar fi putut naște în Ierusalim? Cum s-ar fi putut naște în Ramot din Galaad? Nu se putea, de aceea a venit de unde Îi era numele, din „Casa Pâinii lui Dumnezeu.”

Israel primea în fiecare noapte pâine proaspătă din cer, ca să aibă pentru călătorie. Hristos este Pâinea Vieții și în fiecare zi, noi primim ceva proaspăt de la Hristos din cer, Duhul Sfânt care coboară peste credincios în fiecare zi. Proaspăt!

Mulți dintre noi trăiesc cu experiența de ieri, dar nu trebuie să facem aceasta. Ne trebuie experiența de astăzi. Aceasta este problema cu denominațiunile noastre: ele trăiesc cu experiența lui John Wesley, a lui Dwight Moody, Finney, Sankey, Knox și a celorlalți din trecut. Ei trăiesc din acea experiență veche, dar nu uitați că atunci când au încercat să păstreze pâinea căzută ieri, s-a stricat, s-a umplut de viermi. Aceasta este problema și astăzi: că trăiesc din rezerve contaminate, din pâinea trecută care este stricată!

Noi trebuie să avem ceva proaspăt de la Hristos, Cuvântul Lui de astăzi pentru această oră. Înțelegeți? El este Prospețimea noastră, Pâinea noastră care cade din cer peste credincios. El este Betleemul nostru, casa Pâinii Vieții veșnice a lui

Dumnezeu. Hristos a fost născut în Betleem și dovedit că este casa Pâinii veșnice a lui Dumnezeu. El este Pâinea Vieții.

El este Betleemul nostru; Hristos este Betleemul nostru. Pâinea naturală este considerată importantă pentru viață, dar Hristos este importanța Vieții lui Dumnezeu, Pâinea pentru Viața veșnică. El este Pâinea importantă pentru Viață; Isus Hristos este Pâinea Vieții pentru noi. Înțelegeți?

Ca să putem trăi noi, tot timpul trebuie să moară ceva. În dimineața aceasta, voi ați mâncat substanțe moarte. Dacă nu moare ceva, noi nu putem trăi, fiindcă trăim numai prin substanțe moarte. Dacă mănânci carne, a trebuit să moară un animal. Poate spui: „Eu mănânc numai pâine.” Atunci a trebuit să moară grâul. „Eu mănânc legume.” Au trebuit să moară legumele. Aceasta înseamnă că dacă a trebuit să moară ceva ca să poți trăi viața naturală prin substanța moartă, cu cât mai mult a trebuit să moară Cineva ca să poți trăi veșnic. Hristos a murit ca să putem trăi veșnic! El a devenit Casa Pâinii veșnice a lui Dumnezeu, pe care o primim proaspătă, în fiecare ceas al zilei de la Dumnezeul cerului, în forma Duhului Sfânt, și care hrănește sufletele noastre flămânde în timp ce stăm în locurile cerești. El este Betleemul nostru.

Atunci toți adevărații fii credincioși ai lui Dumnezeu sunt născuți în Betleem cu El. Dacă Hristos a trebuit să devină Pâinea Vieții și să se nască în Betleem, care este casa Pâinii Vieții, înseamnă că fiecare credincios adevărat este născut în Hristos, în Casa Pâinii, în Betleemul lui Dumnezeu. Amin. Înseamnă că nu numai Isus a fost născut în Betleem, ci și eu sunt născut în Betleem, și la fel ai fost născut și tu în Betleem. Cum este posibil? Chiar aici în Phoenix, Arizona, tu poți fi născut în dimineața aceasta, din nou, în Betleemul lui Dumnezeu, în Casa Pâinii Veșnice. Mâncați-o și veți trăi veșnic!

De ce micul Betleem? Aceasta este întrebarea care se aude și astăzi: „De ce un grup de holly-rollers? De ce asta sau cealaltă?” Oamenii nu știu despre ce este vorba, dar Duhul Se descoperă; Cuvântul Se arată. Este manifestarea Cuvântului lui Dumnezeu. Noi avem Viață prin Hristos și numai prin El, în timp ce organizația

noastră, denomiñațiunea noastră, deosebiriile noastre ne separă de Dumnezeu. Noi avem o singură cale de acces la Dumnezeu și aceasta este prin Isus Hristos. Nu există nici o altă cale prin care să ajungem la El, prin nici un preot, prin nici un sistem, prin nimic altceva decât prin Isus Hristos cel răstignit.

El este Pâinea Vieții și noi suntem născuți în El. Și dacă El este Pâinea Vieții lui Dumnezeu, înseamnă că este Betleemul. Astfel, fiind născuți în Hristos, noi suntem născuți de Dumnezeu în Betleem, în Isus Hristos, și stăm și mâncăm cu El în locurile cerești. Mâncăm cu El! Cine este El? El este Cuvântul: *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.”* (Ioan 1.1). De aceea, când avem un singur obiectiv: Cuvântul lui Dumnezeu, și ne hrănim din El, suntem în Betleemul duhovnicesc al lui Dumnezeu și mâncăm Pâinea duhovnicească a lui Dumnezeu, în timp ce sufletele noastre punctează fiecare Cuvânt vorbit de El cu un „Amin.” Nouă ne place această hrană îngerească venită din cer.

Când El spune: *„Aceste semne îi vor urma pe cei ce cred,”* denomiñațiunea spune: „O, nu este așa!” dar credinciosul adevărat care este născut în Betleem spune: „Amin!”

„Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.” Denomiñațiunea spune: „Acestea sunt numai niște emoții!” dar adevăratul locuitor din Betleem va spune: „Amin!” fiindcă el este mulțumit cu această hrană a îngerilor.

„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.” Amin. (Ioan 15.7).

O, cei înțelepți și pricepuți nu vor vedea niciodată aceasta! Noi ținem atât de mult la tradițiile noastre din bătrâni, că trebuie să facem rost de carduri și de alte lucruri de felul acesta ca să ajungem la vreun amvon. Dar nu aceasta trebuie! Tu poți ajunge la amvonul lui Dumnezeu numai smerindu-te. Vino în Casa Pâinii Vieții, Isus Hristos, și trăiește veșnic în prezența Lui, ca să fii ridicat în locurile cerești în

Hristos Isus, sărbătorind Cuvântul. Acesta este Betleemul lui Dumnezeu.

Câți din noi sunt în El în dimineața aceasta? Câți din voi doresc să renunțe la tradițiile și crezurile voastre care sunt contrare Cuvântului? De ce nu avem o trezire? De ce nu se petrec aceste lucruri? Ce se întâmplă cu Cincizecimea? Voi puteți avea o organizație, dar Cincizecimea este o binecuvântare, este Puterea lui Dumnezeu. Și dacă este o Cincizecime adevărată, nu va încălca Cuvântul pentru un crez, ci va lua numai Cuvântul. Așa este pentru că este tăiat împrejur de la lume și de la lucrurile lumii, și stă numai pe Cuvântul lui Dumnezeu și îl crede. Noi suntem în Betleem, candidați pentru Împărăția lui Dumnezeu și mâncăm Pâinea Vieții veșnice a lui Dumnezeu; Pâinea lui Dumnezeu născută în Betleem ca să devină Pâinea duhovnicească a Vieții veșnice, în casa lui Dumnezeu. Oh, Doamne!

În dimineața aceasta, noi suntem născuți în Betleem, suntem născuți în Isus Hristos, fiindcă El este Betleemul lui Dumnezeu. Isus este Casa Pâinii Veșnice a lui Dumnezeu.

El este și Apa noastră în călătorie. Noi știm că El este Apa. În călătoria lui, Israelul a fost însoțit de Stâncă și a primit pâine din cer. Stânca a fost lovită ca ei să poată bea apă din ea și să-și continue călătoria. Dumnezeu l-a pus pe prorocul Său Moise să facă aceasta. Ce era aceasta? El a despiciat Stânca, și Stânca era Hristos. Credeți aceasta? În ordine. Dacă prorocul a despiciat Stânca astfel încât să poată ieși Viața din ea, înseamnă că dacă este și astăzi o Stâncă, avem nevoie de Duhul Sfânt într-un om, care s-o lovească din nou (Amin), pentru ca Cuvântul să iasă afară; și Cuvântul este El.

Noi am lăsat în urmă crezurile și băutul din apa stătută a rezervoarelor. Ceea ce ne trebuie nouă astăzi este deschiderea Cuvântului care este viu și Același ieri, azi și în veci. El nu poate cădea. Ei numesc aceasta telepatie, spiritism, de la diavolul sau mai știu eu cum, dar cât timp acest Cuvânt zboară liber și produce exact ceea ce a spus El că va face, înseamnă că este un Izvor în casa lui David, este Betleemul în care Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci, pentru locuitorii Lui din Betleem. Să trăiești cu El și în El, este pentru noi Apa Vieții în călătorie, așa cum a fost și

pentru Israel.

Una din cele mai mari experiențe a lui David, a avut loc în 1Samuel 16.11-13. El a fost născut în Betleem și până la urmă a ajuns un fugar. Oh, ce tablou! În vremea aceea, filistenii erau peste tot în țară, pentru că marele Saul a tras Israelul în păcat, a căzut de pe calea Domnului și a devenit vrăjmașul Lui.

Astfel, filistenii erau adunați în jurul Betleemului, iar David, care era fugar în pustiu, încerca să ajungă acasă.

Ce tablou frumos este acesta pentru Hristos astăzi, fiindcă și El este un fugar. Da, așa este. Voi spuneți: „Nu se poate!” Ei bine, dacă credeți Biblia, El este un fugar. Biblia spune că în epoca Laodicea, El este la ușă și bate (fratele Branham bate în amvon), încercând să intre înapoi în biserică. Fugarul este un om respins, refuzat. Și Cuvântul și Duhul Sfânt este respins. Așa este. Astfel, dacă Îl primești, tu trebuie să ieși de acolo și să mergi afară la El, fiindcă El nu poate intra înăuntru. Ei sunt atât de lipiți de crezuri încât nu te lasă să predici aceste lucruri, nu te lasă să le crezi.

Dacă îi întrebi: „Crezi că El este Același și astăzi?” îți răspund: „Păi, într-un fel este.” Ei bine, un astfel de om nu trăiește în Betleem. Nu, nu! Aceasta arată că bea apă stătută, din rezervoarele acelea vechi, și mănâncă pâinea aceea stricată și veche de câțiva ani.

„Dar ce spune cutare și cutare despre aceasta?” Pentru timpul lor se poate să fi fost în ordine, dar aceasta este o altă zi. Aceasta este ziua Domnului! Aceasta este o altă epocă a bisericii, nu Filadelfia. Aceasta este Laodicea, este epoca respingerii, de aceea Hristos a devenit un fugar din propria Sa biserică, Unul aruncat afară, un Străin.

Astăzi, El poate veni jos să lucreze printre oameni și să facă aceleași lucruri pe

care le-a făcut acolo, pentru că a promis că în zilele din urmă va face semne, minuni și lucruri mărețe, la fel ca în zilele Sodomei. Noi știm ce i-a făcut bisericii acolo.

Noi îl vedem pe Billy Graham. Cei doi mesageri s-au dus în biserica denominațională și au predicat acolo, chemându-i afară din Sodoma pe cei ce cred Cuvântul.

Dar gruparea lui Avraam nu era în Sodoma, fiindcă erau deja scoși afară. Uitați-vă ce semn a făcut Îngerul pentru ei ca să știe. Același lucru poate fi făcut acum, dar oamenii spun: „Să nu credeți aceasta! De ce? Pentru că din cauza aceasta, penticostalii și toți ceilalți, au făcut din Hristos un fugar față de organizația lor. Acesta este adevărul. Știu că aceasta vă zgârie, dar este Adevărul, și Adevărul va deranja întotdeauna. Așa este. Trebuie să fie Adevărul.

David stătea acolo în peșteră și se gândea la biruințele lui mărețe. Era la vreo cincizeci de mii de cetatea iubită în care se născuse și unde fusese uns, și vedea cum era asediată de vrăjmași.

Locuitorii de atunci ai Israelului erau ca gemenii de astăzi. Ei aveau orașele mici și trăiau în cetăți întărite. Ziua ieșeau în câmp și își hrăneau vitele și oile, iar seara le aduceau înapoi și le închideau în țarcuri.

Și în timp ce privea jos, la cetate, David a început să-și amintească lucrările mari pe care le făcuse Dumnezeu prin el, la marile lui biruințe. Și-a amintit cum odată, când era cu oile sus la pășune, a venit un urs și i-a luat un miel, iar el s-a dus și l-a omorât. Dumnezeu i-a dat biruință fiindcă era însărcinat de tatăl său să aibă grijă de turmă. Aceasta a fost slujba lui: să aibă grijă de oi.

Oh, păstorilor, aceasta este slujba voastră! Oile ar trebui să mănânce hrana oilor, nu reviste. Hrana oilor, Cuvântul lui Dumnezeu!

Dacă cineva a venit înăuntru și a tras o oaie afară, el s-a dus după ea. Când leul venea și lua o oaie, David se ducea după ea. Nu era liniștit până nu-și aducea oaia înapoi.

Aceasta i-a dat o mare biruință când a văzut în ce stare rea era Israelul. Vedeți, Israelul a auzit toate crezurile și lucrurile acelea. Ei aveau totul și mergeau la biserică. Toți erau tăiați împrejur și mergeau la preot să primească binecuvântarea înainte de a merge la luptă, dar când s-a ajuns la confruntare, la supranatural, toți au fost lași, fiindcă au văzut cât de puternică era opoziția. Le lipsea ceva și nu puteau merge să înfrunte acel uriaș. De ce? Ei toți erau binecuvântați de preot și aveau binecuvântarea sfântă peste ei. Probabil au îngenunchat și au fost unși cu apă sfințită sau ce era. Dar opoziția era atât de mare... Acolo era Saul, marele episcop sau supraveghetorul general, mai înalt cu un cap decât restul oștirii.

Goliat a lansat o provocare și a zis: „Dacă îl omor, ne veți sluji voi, iar dacă mă omoară el, vă vom sluji noi.” Opoziția era prea mare... El avea degetele mari de 14 inch (35 cm) și 28 de inch (71 cm) peste mână. Uitați-vă ce mână avea! Gândiți-vă ce cap mare avea! Coiful lui de aramă era gros de unu sau doi inch, armura lui cântărea o sută sau două sute de pound (90 Kg) și sulita pe care o ținea în mână avea probabil treizeci și cinci de picioare (zece metri) lungime. Ce poate face vrăjmașul când crede că este superior! Cum se laudă el cu ce vă poate face! „Zilele minunilor au trecut! Nu mai poți scăpa de așa ceva!”

Și acolo a venit un tânăr mai necioplit care nu avea nici o experiență teologică, dar avea experiența că Dumnezeu este încă Dumnezeu și că El Își ține Cuvântul. Când l-a văzut, Saul i-a zis: „Stai să-ți dau o diplomă de bacalaureat!” Dar când și-a pus coiful pe cap, l-a băgat în pământ cu greutatea lui. David nu știa nimic despre aceste lucruri, așa că a zis: „Eu nu știu nimic despre aceste lucruri, dar de ce vă temeți să luptați cu uriașul acesta? Vă numiți biserica Dumnezeului celui viu și îl lăsați pe necredinciosul acesta netăiat împrejur să se laude și să se dea în spectacol? Ei bine, am să mă duc și am să mă lupt eu cu el!”

Astăzi avem nevoie de un astfel de bărbat care a avut o experiență cu El!

Și ce a făcut micuțul David din Betleem? S-a dus să lupte cu uriașul acela. Când l-a văzut, uriașul l-a blestemat în numele dumnezeilor lui și i-a spus: „Astăzi te voi ridica în sulița mea și păsările vor mânca stârvul tău.” (1Samuel 17.44). Dar David i-a răspuns: „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu suliță și cu pavăză; iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, în Numele Dumnezeului oștirii lui Israel, pe care ai ocărât-o.” (v. 45). Ce era? Cuvântul. „Te voi înfrunța cu Cuvântul.” Și a adăugat: „Astăzi Domnul te va da în mâinile mele, te voi doborî și-ți voi tăia capul.” (v. 46).

Uriașul a râs și a pornit spre el, dar David nu s-a dat înapoi, ci a pornit și el spre uriaș și Dumnezeu a îndreptat piatra lui spre singurul loc descoperit.

În timp ce era fugăr, David se gândea la marile biruințe pe care le avusese. Apoi s-a gândit probabil la Psalmi, cum stătea pe munte, medita și se gândea la Dumnezeu. El spunea că și-a legat poruncile Domnului de tăblița inimii și le poartă cu el oriunde merge. „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei: când este El la dreapta mea, nu mă clatin.” (Psalmul 16.8). El Îl avea pe Domnul necurmat înaintea ochilor Lui.

David era un psalmist, iar când intra sub inspirație, sărea, lua tocul de scris, scria psalmi și îi cânta. Intra în Duhul și dansa și dansa și dansa. Cum era cuprins de Duhul, dansa în Duhul și scria acei psalmi:

„Domnul este păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic.

El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă;

îmi înviorează sufletul și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său.

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci

Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie.

Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn, și paharul meu este plin de dă peste el.

Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele, și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele.” (Psalmul 23.1-6).

Și așa cum stătea și se gândea la acele lucruri, s-a făcut cald și probabil a transpirat și îi era sete. De pe munți putea privi în vale, de la est la vest, și putea vedea unde erau adunați filistenii cu miile. A văzut și vechea fântână din care obișnuia să bea apă cândva. El bea de acolo, și bea și bea, și le dădea și oilor sale, fiindcă le adăpa în Betleem.

Exact acolo își adapă și Dumnezeu oile astăzi, exact la Betleem. Acolo este Apa proaspătă și rece. Și David a zis: „*Cine-mi va da să beau apă din fântâna de la poarta Betleemului?*” (2Samuel 23.15).

Acum voi încheia, de aceea aș vrea să fiți atenți. „Dacă aș putea bea puțină apă din fântâna aceea. Dacă aș putea să mai beau o dată din fântâna aceea din Betleem!” Dorința lui era o poruncă pentru cei care îl iubeau. Să nu uitați că sufletul lui tânjea să bea din acea apă, iar dorința lui era o poruncă pentru cei trei viteji ai lui. Ni se spune că unul dintre ei a omorât singur un leu; altul a luat o suliță din mâna unui egiptean și l-a omorât cu ea, apoi s-a dus pe câmpul de luptă și a omorât trei sute de oameni din jurul lui. Viteji oameni! Uitați-vă de unde au venit, fiindcă erau dintre neamuri.

Aici David este un tip spre Hristos, Betleem, pentru că Hristos este Fiul lui David. Și iată-l aici tânjind după puțină apă din fântâna aceea, iar dorința lui, după cum am mai spus, era o poruncă pentru cei care îl iubeau. Astfel, trei din acei bărbați viteji și-au scos săbiile și au luptat pe o distanță de cincizeci de mile. Filistenii erau

bărbați bravi și aveau de două ori înălțimea lor, dar cei trei erau viteji care se încredeau în Dumnezeu și luptau fără frică. Ei aveau încredere în conducătorul lor, așa că s-au dus și i-au adus o găleată de apă ca să-și stâmpere setea.

Aici, Hristos este simbolizat ca Împărat și Luptător, fiindcă El Și-a făcut cale să ajungă la biruință. A străpuns liniile morții și ale vrăjmașului; a străpuns liniile vrăjmașului ca să putem avea noi Viața veșnică, Apele Vieții veșnice. El a trecut prin moarte, a luat moartea asupra Lui, a murit și a înviat ca să putem avea noi Viața veșnică.

El este și Împărat și Luptător. Astfel, noi nu am biruit nimic, fiindcă El a biruit deja totul! Nu noi am biruit moartea, ci El a biruit-o pentru noi. El este David al nostru din acest timp; El a biruit moartea și este Pâinea și Apa Vieții veșnice.

El este Cuvântul făcut trup; este Cuvântul, Pâinea și Apa Vieții. Evrei 13.8 spune că „*El este Același ieri, azi și în veci,*” ceea ce Îl face Betleemul nostru, locul Pâinii și Apei, singurul loc al Vieții veșnice.

După ce a primit apa dorită, David nu a băut din ea, ci a spus: „*Departă de mine, Doamne, gândul să fac lucrul acesta! Să beau sângele oamenilor acestora care s-au dus cu primejdia vieții lor?*” (2Samuel 23.16). Și știți ce a făcut? A vărsat-o jos ca o jertfă înaintea lui Dumnezeu. Amin! Fraților bărbați, ridicați credința voastră un moment! El a refuzat să bea acea apă și a turnat-o jos ca jertfă înaintea lui Dumnezeu.

Cum se potrivește aceasta cu Ioan 3.16, unde scrie că „*atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.*” Isus, Domnul vieții nu trebuia să moară. El a biruit moartea după ce Și-a vărsat Sângele Vieții Lui pe pământ (Amin), ca o jertfă pentru păcat. El este Stâncă noastră lovită și scumpul Său Sânge jertfit a curs pe pământ.

Seara trecută l-am urmărit pe Billy Graham în timp ce vorbea. Eu am apreciat că a apărut în acel program lumesc când a fost în Israel. Mulți dintre voi nu ați apreciat aceasta, dar el a ajuns înaintea întregii țări, și nu a dat înapoi, ci a stat exact pe ceea ce credea. Sigur că îl apreciez pentru aceasta. El a spus: „Am mers în Israel și le-am spus că „eu mă închin Unuia dintre copiii voștri,” sau cam așa ceva.

Ascultându-l, m-am gândit: „Billy, aceasta este foarte bine.” Mie îmi place să văd că puterea dată de Dumnezeu poate să reziste în mijlocul strălucirii de la Hollywood și să pună mărturia lui Isus Hristos, deși El nu a fost evreu. Isus nu a fost evreu, ci a fost Dumnezeu. Să nu uitați că celula de sânge vine de la bărbat. El nu a fost nici evreu, nici dintre neamuri, ci era Dumnezeu arătat în trup. Astfel, noi nu suntem salvați prin sângele unui evreu sau a unuia dintre neamuri, ci suntem salvați prin Sângele lui Dumnezeu. El este Dumnezeu, nimic mai puțin. El nu a fost nici evreu, nici dintre neamuri, ci a fost Sângele creat al lui Dumnezeu. Dacă ar fi fost evreu sau dintre neamuri, noi toți am fi pierduți, dar El era Dumnezeu arătat în trup. Corect.

Eu nu mă închin unui evreu. Dimpotrivă, când mă închin lui Isus Hristos, mă închin lui Dumnezeu. Eu nu mă închin unei închipuiri istorice sau la ceva de felul acesta, ci mă închin lui Isus Hristos care este prezent chiar acum aici și care este Cuvântul lui Dumnezeu manifestat pentru această epocă.

De la început, Dumnezeu a rânduit Cuvântul Său pentru fiecare epocă, și în fiecare din aceste epoci trecute, El a trimis un proroc uns: în zilele lui Noe și a celorlalți, după cum a făgăduit. Nu contează în ce stare ajunge biserica, El procedează întotdeauna la fel și trimite un om uns, fiindcă Cuvântul vine la proroci. Toți acei proroci au fost condamnați de organizațiile aceluși timp, dar ei au stat pe Cuvânt și L-au făcut viu.

În Isus locuia trupește toată plinătatea dumnezeirii. Dumnezeu locuia în Isus Hristos; Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine. Nu un evreu, nu unul dintre neamuri, ci Dumnezeu! Acolo era chiar El! Cum se potrivește! Sângele lui Dumnezeu a fost vărsat pe pământ, încă de la nevinovatul Abel încoace, ca să fim

răscumpărați noi. El nu Și-a cruțat viața, ci a spus: „*Tată, dacă este cu puțință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.*” (Matei 26.39).

Astăzi putem face același lucru. Tu nu poți accepta crezurile tale, nici să mergi unde vrei, ci spui: „Nu voia mea, ci voia Ta să se facă.” Întoarceți-vă la Cuvântul lui Dumnezeu! Luați-vă podoabele și Crăciunul, iar pe mine lăsați-mă să-L am în inimă pe Isus Hristos, indiferent cât este de smerit sau cât de mult vor râde oamenii.

Urmăriți natura Lui, să vedeți dacă Se manifestă la fel cum a mai făcut-o. Dacă nu este așa, dacă nu este conform Cuvântului Său, dați-i pace! Înseamnă că nu este Hristos, fiindcă Hristos este Cuvântul.

Noi am văzut ce bine s-a potrivit Stânca noastră lovită, Viața Sângelui Său turnat pe pământ, o Jertfă de păcat pentru păcătos. Betleemul nostru, Apa, Pâinea și Viața, Jertfit pentru noi păcătoșii.

Oh, prietene păcătos, cum poți refuza prostește o astfel de Jertfă, când Dumnezeu Și-a dat singurul Său Fiu născut, ca Jertfă de păcat, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă Viața veșnică? Cum ajungi în El? Printr-un singur Duh, noi toți suntem botezați într-un Betleem, Cuvântul lui Dumnezeu, care este Hristos manifestat în această epocă.

Fiecare făgăduință pe care a dat-o Biblia pentru această epocă, așteaptă să se ridice în scenă un proroc care să manifeste acel lucru. El a promis aceasta conform Maleahi 4, și așa va fi. Indiferent cât de ușuratic gândesc oamenii, acest lucru se va întâmpla oricum! Așa a spus Dumnezeu și El este în stare să facă acest lucru chiar din aceste pietre! Dacă crezurile și bisericile noastre nu Îl vor primi, Dumnezeu poate merge înapoi în grajd sau să facă orice vrea. Oricum ar fi, va fi cineva care se va pune de partea acestui Cuvânt vorbit pentru această zi. Ceva trebuie să-L manifeste și nu va fi un grup, pentru că niciodată nu a fost așa.

Așa este și astăzi cu adevărații viteji ai credinței în acest Cuvânt, care știu că Cuvântul ne-a făgăduit că Isus Hristos Se va întoarce. Noi nu suntem interesați de milioanele de dolari ale cuiva, ci suntem interesați de revenirea lui Isus Hristos. Oh, fii luptători ai lui Dumnezeu, ce se întâmplă cu voi astăzi? Cum stați astăzi? Noi vedem că Biblia a vestit că astăzi El va fi un fugar, Unul respins de biserica Sa, alungat din organizații. Voi știți aceasta, nu mai este cazul să vă ascundeți. Acesta este adevărul. Biblia spune că așa va fi. Ieșiți afară de sub acel semn al fiarei!

Uitați-vă la cei trei bărbați! Ei au scos sabia. De ce? Pentru că David dorea să bea o gură de apă rece. Ce simbol pentru astăzi, pentru David al nostru, Hristos! Noi știm că El este numit holly-roller; este dat la o parte, considerat un fanatic în toate și respins de biserici. Ei au aceste crezuri și lucruri care au dus la acest Crăciun, dar noi știm că Cuvântul Lui rămâne veșnic adevărat și trebuie să fie împlinit, de aceea dorința lui Hristos este ca acești bărbați, acești luptători să ia poziție! Amin!

Oh, veniți și stați cu mine, de partea mea! Eu sunt într-un loc groaznic și vă fac astăzi o provocare! Aceste benzi merg pretutindeni în lume, de aceea provoc niște bărbați, niște luptători care Îl iubesc pe Isus Hristos și care știu că aceste lucruri trebuie să se împlinească astăzi, să vină și să stea de partea mea! Scoateți afară din teacă Sabia, Cuvântul lui Dumnezeu! Uitați de aceste rezervoare secate și stătute ale denominațiilor în care trăiți! Trageți afară Cuvântul proaspăt al lui Dumnezeu și haideți să-i dăm lui Isus o gură de apă proaspătă de la Cincizecime. Aceasta este dorința Lui astăzi: înapoi la cincizecime! Înapoi la Cuvânt, fiindcă așa este prorocit în Maleahi 4: „Înapoi la credința părinților!” Cine vrea să ia poziție în dimineața aceasta?

Noi știm că David a ajuns la putere! Isus Hristos va birui lumea, fiindcă El moștenește pământul și va fi Împărat peste pământ. Astăzi El este respins și este un fugar chiar și pentru poporul Său. Desigur, El este un fugar pentru lume, întotdeauna a fost, dar astăzi este un fugar și pentru biserica Sa, un respins, pentru că ei iubesc mai mult crezurile lor și marii lor demnitari, decât Cuvântul. Ei nu-L lasă să Se manifeste; nu-L lasă să fie propovăduit în puterea Lui. Au tăiat jos acest lucru, exact cum spune Biblia în Apocalipsa 17. Ce fac ei? Se adună cu toții în acest Consiliu al Bisericilor. Catolicismul și protestantismul uniți împreună, formând

semnul și chipul fiarei. Protestanții merg direct acolo: penticostalii și toți ceilalți. Demnitarii din rândul penticostalilor merg la Roma, iar când se întorc, spun: „Este cel mai spiritual loc!” În Texas și peste tot, ei se deschid și oferă înțelegere, deși știu că și-au injectat crezurile în Cuvânt.

Oh, locuitori ai Betleemului! Aleluia! Eu îi chem pe bărbați, pe luptătorii care nu se tem. Nu-mi pasă dacă o mie stau de-o parte și zece mii de partea cealaltă, eu vreau luptători care să vină cu mine și să taie această linie a necredinței filistene a Consiliului lumii care a asediat întregul Cuvânt al lui Dumnezeu și încearcă să-i hrănească pe oameni cu crezuri. Aici, în Casa lui David, în Betleem, este o Fântână deschisă pentru păcat și necurăție. Fraților, păcatul este necredința în Cuvântul Lui!

Care luptător vede venind Mileniul? Care luptător Îl poate vedea pe Isus Hristos venind în forma acestui mare Duh Sfânt, venind să biruiască din nou și să stea de partea mea? Stați de partea mea! Haideți să facem o spărtură în acest crez denominațional! Haideți să intrăm înăuntru! El strigă după o gură de apă proaspătă și originală de la Cincizecime, nu după niște imitații și spectacol. Vreau să spun, după adevăratul botez al Duhului Sfânt care produce Viața lui Isus Hristos într-o persoană.

Iertați-mă dacă v-am rănit, fiindcă spun aceasta în Numele Domnului Isus. Întoarceți-vă! Puneți-vă de partea lui David, voi care Îl vedeți! Isus Hristos este fugăr din biserica Sa, alungat de crezuri. Aici este o Fântână cu Apă proaspătă. Amin. Aici este puterea care face din nou viu acest Cuvânt care a fost prorocit. Dumnezeu a spus că se va întâmpla, și trebuie să se întâmple. Penticostalilor, voi sunteți asediați de restul organizațiilor, de niște crezuri.

Oh, bărbați ai lui Dumnezeu, unde vă este Sabia? Domnul nostru dorește o gură de Apă proaspătă. Nu contează dacă este viața sau moartea, haideți să ne facem cale prin aceste lucruri. Este foarte greu să stați prin voi înșivă, de aceea chem bărbați care să stea lângă mine; care să stea pe acest Cuvânt. Faceți numai ce spune Cuvântul! Indiferent ce spune altcineva, stați numai cu Cuvântul, fiindcă El este

singurul care va tăia și va face cale. Haideți să ajungem la Betleem, la adevărata Apă a lui Dumnezeu.

„Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele...” Să rămâneți în El nu înseamnă să săriți dintr-un loc în altul și să vă schimbați carnetul de apartenență de la unitarieni la trinitarieni, sau de la prezbiterieni la luterani, etc. *„Dacă rămâneți în Mine...”* și El este Cuvântul, *„Cuvintele Mele rămân în voi.”* Nu vă temeți dacă sunt opt sute sau opt milioane, fiindcă Eu stau de partea voastră! Eu vreau să beau din nou din acea Fântână.

Dumnezeu va avea un popor care va bea din Apa aceea. Aleluia! Poate credeți că sunt nebun, și poate sunt, dar sunt nebun pentru Isus Hristos și Cuvântul Lui. Dacă trebuie să fiu numit nebun, atunci să fiu numit nebun pentru Cuvântul Lui. Eu nu sunt împotriva oamenilor din organizații, ci sunt împotriva sistemului care ține Cuvântul lui Dumnezeu afară. Haideți să-l tăiem, luptătorilor! Să stăm pentru Hristos! Haideți la acea Fântână, pentru că El este Betleemul nostru.

Aceste rezervoare vechi se organizează acum în Consiliul Mondial al Bisericilor, așa că haideți să restituim Cuvântul proaspăt al lui Dumnezeu, nu o denominațiune. Haideți să nu acceptăm un crez, fiindcă acesta este un rezervor vechi cu apă stătută de patruzeci de ani, de douăzeci de ani sau de anul trecut. Eu vreau Cuvântul lui Dumnezeu făgăduit pentru astăzi! Aceasta este băutura pe care vrea El s-o bea: Cuvântul pentru astăzi, micul Betleem care este respins!

Știu că este ca și cum ai spune: „Păi, dacă...” Așa este. Și ei s-au gândit că El ar fi trebuit să Se nască în Ierusalim, acolo unde erau capii organizației lor. Dar tocmai ei L-au respins. El a venit în locul numit Betleem, fiindcă tocmai aceasta era El. Aleluia!

Isus Hristos nu vine la metodiști, nici la bapțiști, nici la prezbiterieni sau pentecostali, ci vine pentru Mireasa Sa. Poate vi se pare ciudat, dar credeți că El vine pentru ea.

Vedeți, aceste simboluri sunt pentru ca ei să nu poată veni altfel decât prin Cuvânt. Este singurul loc în care putea fi născut: în Betleem. De aceea a trebuit să fie locul acela micuț; și așa trebuie să fie și în dimineața aceasta; trebuie să fie în același fel, conform Cuvântului făgăduit. Da, domnilor. Consiliul filistean al bisericilor a asediat peste tot Betleemul nostru și a umplut de podoabe lumești acest Crăciun: „Noi vom aduce pacea mondială!” Luther, Ioan sau oricum s-ar numi, se va uni împreună cu acești mari episcopi ai bisericilor, în Consiliul mondial al bisericilor, dar *„Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiți?”* (Amos 3.3).

Este Unul singur cu care poți merge împreună, și Acesta este Isus Hristos. Cum poți umbla cu El? Când ești de acord Cine este El, Cuvântul! Nu lăsați acest lucru să plece de la voi!

Nu are importanță câte piedici pun ei: „Trebuie să faci așa, altfel vom închide biserica în care ești!” Nu-mi pasă dacă o închid, pentru că aceasta nu are nimic cu Cuvântul. Nu, domnilor! Unde vă îndreptați? Exact unde scrie Cuvântul că veți merge, adică înapoi, îmbrăcați cu podoabe lumești, prinși în tot felul de lucruri lumești, toate acestea fiind la milioane de mile depărtare de Cuvânt.

Aceasta face astăzi Crăciunul pentru noi: ne ține departe de făgăduințele Cuvântului. Dar se va împlini, fiindcă Dumnezeu este în stare să ridice din aceste pietre copiii lui Avraam, deși scopul lor este să-i țină departe de Viața veșnică pe adevărații locuitori ai Betleemului.

Ridicați-vă, fii luptători și faceți cale spre Betleemul nostru original! Aduceți-vă aminte de David! Oamenii aceia au stat lângă el fiindcă au știut că avea să se întoarcă pe tron, indiferent cât de mult era respins. El era cel mai mare fugar din țară, și la fel este Cuvântul lui Dumnezeu în dimineața aceasta, fiindcă este interzis în organizații. Priviți ce au făcut, fiindcă este chiar în fața voastră!

Oamenii spun: „Frate Branham, tu dărâmi biserica!” Eu dărâm sistemul. Biserica este Isus Hristos, nu un sistem.

Uitați-vă ce fac astăzi, fiindcă puteți vedea și voi. Ei încearcă să-i țină pe oameni departe de această Fântână. Au asediat-o tot mai mulți și mai mulți, ca să fie siguri că nu va bea nimeni din ea.

Oh, luptători ai lui Dumnezeu, eu cred că într-o zi, Isus Hristos va veni în slava Sa și va sta pe scaunul de domnie al tatălui Său, David, chiar dacă în dimineața aceasta El este un fugar și Cuvântul Lui este respins de poporul Său, așa cum a fost respins David. Organizațiile au respins Cuvântul Său atunci când Dumnezeu a venit și L-a adevărit ca fiind sfânt și curat. De ani de zile, ei s-au îndepărtat tot mai mult de El în toată țara.

Zilele trecute am vorbit despre Jacqueline Kennedy. De câte ori v-am muștrătat pe voi, femeilor, pentru că vă tăiați părul și purtați machiaj, dar cu toate acestea, chiar voi, pentecostalelor, continuați să-l tăiați, deși Dumnezeu spune că aceasta face din voi o prostituată de stradă. Mai mult, conform Cuvântului lui Dumnezeu, soțul tău are dreptul să te lase dacă faci aceasta, fiindcă o femeie care își taie părul își necinstește capul, adică pe bărbatul ei. Exact acesta este adevărul.

Și pentru că am spus aceasta, am fost sunat și am primit scrisori în care sunt numit „obsedat bătrân”. Este în regulă, pentru că așa a fost numit și Ilie, care venea de fiecare dată și le pune Cuvântul în față.

Zilele trecute, cineva mi-a spus: „Noi credem că ești un proroc.” Eu n-am spus niciodată aceasta. Eu nu sunt un proroc, ci doar slujitorul lui Dumnezeu care încearcă să vă arate Adevărul. Asta-i tot. Să vă spun ceva: Cuvântul lui Dumnezeu susține aceasta. El spune: *„Fiice ale Sionului, mlădița care a scăpat în ziua aceea de necurățiile ei, va fi înălțată înaintea Domnului.”* Femeilor, tăiați jos tot Hollywood-ul și lucrurile lumești, tot ce arată aceste filme și lucrurile de la televizor, după care vă luați și vă îmbrăcați sexy, după care ieșiți pe stradă!

Cineva mi-a zis: „Oamenii vor să-i înveți cum să primească Duhul Sfânt.” Spuneți că aveți Duhul Sfânt și apoi negați Cuvântul? Propria voastră viață dovedește că

nu-L aveți! Vedeți? Nu sunt nervos, ci vă spun care este Adevărul. Analizați-vă și veți vedea! Pavel spunea: „*Dar, chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!*” (Galateni 1.8).

Da, Jacqueline Kennedy a adus stricăciunea între oameni prin aceste frizuri, haine sexy și celelalte lucruri. Orice femeie din țară vrea să le poarte, chiar și voi, penticostalelor, dar vreau să știți că Jacqueline Kennedy nu a auzit un astfel de Mesaj, pentru că dacă l-ar fi auzit, s-ar fi pocăit de multă vreme. Însă voi, penticostalelor, îl auziți zi de zi și cu toate acestea nu faceți nimic. Aleluia! Dar întruna din aceste zile, Dumnezeu Se va sătura! Știu că mă considerați nebun, dar nu-mi pasă, este în ordine, fiindcă așa au fost considerați în toate timpurile cei care aduceau Cuvântul...

„*Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel.*” (Mica 5.2). Astăzi, Duhul Sfânt stăpânește peste oameni și Duhul Sfânt este Cuvântul. Este adevărat?

La încheiere, aș vrea să fiți respectuoși. El stăpânește peste oameni. Indiferent ce gândiți, conectați-vă cu Cuvântul, fiindcă dacă nu o faceți, Duhul Sfânt nu este acolo. Prin aceasta, tu arăți dovada propriei tale mărturii, indiferent ce spui. Poți să sari în sus și-n jos, să vorbești în limbi, să alergi pe holuri, etc., fiindcă dacă ai părul încrețit și porți acele lucruri, ele mărturisesc împotriva ta.

Locuitori ai Betleemului, haideți să mergem înainte, fiindcă Hristos vrea o Biserică adevărată; El vrea o Mireasă. Haideți să mergem înainte pe cale. Ieșiți de aici și dați la o parte aceste crezuri, dacă vreți să aveți o gură de apă proaspătă de la Cincizecimea care s-a revărsat odată în această mare Fântână. Ea curge încă. Nu ați vrea să veniți și să credeți aceasta din toată inima, în timp ce ne vom pleca pentru un moment capetele?

Sunt multe lucruri despre care aș vrea să vorbesc, dar nu-mi permite timpul,

fiindcă este ora 11.00. Aș vrea să știu câți lucrători din rândul predicatorilor metodiști, baptiști, prezbiterieni, preoți catolici sau orice sunteți, sunt convinși? Știu că nu sunt un predicator și că par venit din sălbăticie, tăind înapoi și încolo, dar acesta este Cuvântul! Credeți că este așa, credeți că acesta este Cuvântul, Betleemul. Isus a spus: „*Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.*” (Matei 4.4).

O, luptătorilor, scoateți Sabia lui Dumnezeu și spuneți: „Am terminat cu aceste tradiții! Mă întorc la Cuvânt, mă întorc la Adevăr!” Femeilor, nu vă este rușine de felul în care vă purtați? Nu vreți să vă întoarceți în dimineața aceasta, de la acest Crăciun, și să reflectați la adevăratul Isus Hristos?

În timp ce stăm cu capetele plecate și cu ochii închiși, ridicăți mâna și spuneți: „Frate Branham roagă-te pentru că vreau cu adevărat aceasta, în inima mea. Da, cred și vreau!” Dumnezeu să te binecuvânteze. Priviți! Peste tot sunt predicatori, femei...

În Betleem, Casa Pâinii și Apei lui Dumnezeu, Hristos, Betleemul nostru slăvit. Cum ajungem în El? „*Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup,*” Trupul tainic al lui Isus Hristos. (1Corinteni 12.13).

Noi ne hrănim din acest Cuvânt și numai din El, care este hrana oilor! Numai acest Cuvânt! Nimic altceva! Nu se poate pune nici un crez în El, pentru că nu vom asculta de așa ceva. Nu, domnilor! Dacă Biblia spune că este în felul acesta, în felul acesta îl vrem. Nu îl vrem condimentat cu nimic, ci așa cum este.

Doamne Dumnezeule, nu are importanță ce gândește marele Ierusalim, Ramotul din Galaad, Silo sau celelalte mari locuri de închinare, oriunde ar fi ele, fiindcă aici este un Betleem. „*Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine îmi va ieși...*” Din metodiști, baptiști, prezbiterieni; catolic, marea cădere; Ramotul din Galaad, unde a luptat Luther; Silo, unde a luptat probabil Wesley și multe alte locuri, dar Tu, Doamne, ai ridicat

la Cincizecime un grup care s-a întors și a făcut același lucru.

Isuse din Nazaret, mă rog Ție, Doamne, să eliberezi luptătorii din toate crezurile, ca să se ridice în Numele Tău, să taie toate aceste crezuri și să se întoarcă la Cuvântul curat și adevărat, lăsând deoparte orice povară care-i apasă atât de lesne și timpul în care au încercat să devină niște membri ai bisericii. Doamne Dumnezeule, fă-i să vină înapoi și să se convertească la Isus Hristos, nu spre slava vreunei organizații, ci spre slava lui Isus Hristos și numai a Lui.

Oamenii aceia au luptat pentru David și și-au pus viețile în pericol pentru el. Luptătorii aceia bravi, și-au făcut cale înapoi, fără frică, fiindcă el a dorit să bea o gură de apă din fântâna aceea.

Doamne, poate noi nu simțim aceasta, dar Tu dorești să fie făcute aceste lucruri, așa cum i-ai spus și lui Ioan: *„Se cuvine să împlinim toată neprihănirea.”* Se cuvine ca noi, predicatorii de astăzi, să vedem că acest Cuvânt este propovăduit. O, Dumnezeule, astăzi trăiesc oameni mari pe pământ, de aceea Te rog să-i faci să apuce Sabia! Oricât de mare este împotrivirea, dacă Dumnezeu este de partea voastră, cine poate sta împotriva? Să nu vă pese că vă periclitați poziția socială, sau asta sau cealaltă, fiindcă vrem să aducem înapoi Apa Vieții!

Doamne, ajută-ne pe fiecare dintre noi să ne întoarcem înapoi la Betleem. Fă ca aceste femei care au ridicat mâinile să se rușineze de ele însele. Fă-le să realizeze că aceste exemple, cum este doamna Kennedy, sunt la fel ca toți ceilalți oameni și într-o zi vor trebui să moară. Aceste femei vor muri; și eu voi muri. Noi stăm doar puțin pe acest pământ și știm că ne-au mai rămas doar puține zile. Dumnezeule, ajută-i pe acești bărbați și femei să înțeleagă că venirea Împăratului este aproape și să se pregătească pentru aceasta, în loc să încerce să mai ridice sisteme mari. Venirea marelui Împărat, Isus, este aici.

Noi am văzut că atunci când David, care era un fugar, a ajuns la putere, i-a făcut conducători de cetăți pe toți acei bărbați care au tras sabia și au luptat pentru el.

Tu ai promis în Biblie că și noi vom avea cetăți. O, Dumnezeule, ca neamuri, suntem socotiți moștenitori dintre neamuri și vom fi părtași la sfințenia și neprihănirea Lui. Doamne, fă ca astăzi, să luăm acest Cuvânt și să luptăm pentru El, fiindcă toți cei ce vor sta de partea Lui în acest ceas, vor fi conducători de cetăți. Și nu facem aceasta fiindcă vrem să fim conducători, ci fiindcă vrem să fim slujitorii Tăi, Doamne.

O, Dumnezeule, noi vedem viziunea acestei mici minorități, a acestui grup care este numit fanatic! Pavel spunea: *„Îți mărturisesc că slujesc Dumnezeului părinților mei, după Calea pe care ei o numesc partidă, erezie.”* (Fapte 24.14), adică nebunie. Acolo vreau să lupt, Doamne. Cuvântul Tău este Adevărul și Tu ești Cuvântul, Același ieri, azi și în veci.

O, Dumnezeule, unge-ne cu Cuvântul Tău și adu la împlinire Cuvântul făgăduit pentru timpul acesta! Fă să plecăm din locul acesta strălucind ca niște unelte ale lui Dumnezeu; să mergem cu Sabia scoasă strălucind în aer și să tăiem orice ne poate împiedica, până când ajungem la poporul lui Hristos, și să-i aducem Domnului o gură de Apă proaspătă, în loc de aceste crezuri stătute.

Fă ca oamenii să bea din Fântâna cu binecuvântări proaspete și înviorătoare, astfel ca inima Lui să fie înviorată și să poată veni din nou printre noi. Îndură-Te, Doamne, pentru că Te rog în Numele lui Isus.

Aș vrea ca în timp ce stăm cu capetele plecate, pianistul să meargă la pian sau la orgă și să cântăm încet cântarea:

„Aici este o fântână plină cu Sânge

Tras din venele lui Emanuel.

Când păcătoșii au...”

Cine este un păcătos? Unul care nu crede. Ce nu crede? Cuvântul.

Evreii nu voiau să creadă că erau niște necredincioși. Ei credeau că sunt salvați, dar Dumnezeu știa că aveau nevoie de un Salvator. Ei se rugau pentru un luptător, iar Dumnezeu le-a dat un Copilaș, un Mântuitor. El știa de ce aveau nevoie. Acesta este Crăciunul lor prezent.

Aceasta vă trebuie și vouă astăzi: un Salvator pentru necredința mea, un Salvator pentru necredința ta. În timp ce cântăm, să ne rugăm pentru aceasta în inimile noastre. Biserică, roagă-te sincer, te rog.

Doamne Isuse, Te rog să ne primești. Îndepărtează toată necredința de la mine și lasă-mă să mor la fel ca Samson cu filistenii aceia. Fă orice trebuie să faci, Doamne, dar curăță-mi sufletul și ia toată îndoiala de la mine. Dacă este în Cuvânt ceva ce nu cred, dacă aici nu este ceva ce ai promis sau ceva ce nu vād adevărit în viața mea ca fiind Cuvântul pentru această zi, Te rog să mă ierți, Doamne.

Dă-mi curaj, fiindcă am nevoie de curaj ca să tai jos acest lucru, să tai acest zid. Știu că aceasta este dorința Ta, fiindcă ai spus cum va fi această zi: *„Cum a fost în zilele Sodomei, la fel va fi și la venirea Fiului omului.”*

Noi vedem această ultimă mișcare, acest ultim semn dat bisericii. Acesta a fost ultimul semn dat seminței naturale a lui Avraam înainte ca lumea neamurilor să fie arsă, și acesta este și ultimul semn pe care îl va vedea sămânța lui împărătească înainte de a fi arsă lumea neamurilor.

Doamne, ajută-i să vadă că tocmai acesta a fost motivul pentru care a trebuit să se nască Isus în Betleem. Este Cuvântul Tău; este făgăduința Ta. Binecuvântează-i,

Tată, fiindcă Ți-i dau ca trofee pentru tine. Îngăduie ca astăzi să ia Cuvântul și să mășăluiască înainte, în Numele lui Isus. Amin.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Îl iubiți pe Domnul Isus? Credeți că acesta este adevărul? Ridicați mâinile dacă credeți că este adevărul. Vă mulțumesc, prieteni. Eu nu vorbesc numai pentru voi, fiindcă banda aceasta va merge în jurul lumii și va fi auzită de bărbați și femei de pretutindeni. Noi ducem aceasta la popoare și neamuri, iar ei stau acolo cu niște căști mici în urechi și ascultă.

Femeilor, să știți că nu am vrut să vă rănesc când am spus acele lucruri, dar dacă nu vi le spune păstorul vostru, este ceva greșit cu el. El se ascunde după organizația lui, sau este ca și Lot înainte de a cădea focul, când nu avea putere să ia poziție.

Biblia spune că *păcatele Sodomei îi chinuiau zilnic sufletul lui neprihănit.* Sufletul lui știa bine, dar nu avea adevăratul lucru necesar să ia poziție și să-i condamne. Dacă un păstor nu-i spune unei femei care își taie părul sau care poartă acele haine, că este greșită, dovedește că ceva nu este în ordine cu el.

Ce este cu voi, bărbaților care le lăsați pe femeile voastre să facă astfel de lucruri? Ce se întâmplă cu voi? Mergeți prin oraș cu soția voastră îmbrăcată ca o prostituată, iar dacă vreun bărbat o insultă din pricina ținutei ei, îl plesniți imediat peste gură, deși voi aveți nevoie de câteva palme peste gură. Așa este și Dumnezeu o va face într-o zi. Noi trebuie să ne întoarcem din nou la acest Cuvânt.

Și încă ceva. Cum credeți că veți primi acele lucruri mari când le refuzați pe acestea mici? Cum vreți să învățați Algebra când nu cunoașteți nici Abecedarul? Cum vrei să știi Matematică dacă nu știi număra nici până la zece? Trebuie să începi de jos, dar tu încerci să începi de sus, însă trebuie să cobori frumos aici, și să începi corect.

Acum este timpul, la acest Crăciun, să-L lăsați pe Hristos să se nască în voi. Ce este Hristos? Hristos este Cuvântul. Câți știți aceasta? „*La început a fost Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.*” (Ioan 1.1).

Cineva mi-a zis zilele trecute: „Frate Branham, să știi că oamenii te știu ca un urâtor al femeilor.” Nu este adevărat! Eu am o dragoste adevărată pentru surorile mele. Poate unii bărbați cred că arăți bine cu buze roșii, ochi albaștri și păr încrețit. Eu nu am o asemenea părere, dar iubesc sufletul tău care va trebui să se întâlnească cu Dumnezeu. Sora mea, acesta este pentru veșnicie, și nu aceste lucruri mici și sexy de pe pământ.

Câți ați citit despre căderea Romei? Desigur. Priviți ce căutăm noi acum: pofta sexuală. Priviți în ce stare sunt tinerii și la problemele rasiale. Bărbații trăiesc cu bărbați. Exact ceea ce a dus la căderea Imperiului Roman acum opt sute de ani, se găsește acum printre neamuri. Priviți confuzia religioasă. O, în ce ceas trăim!

(O soră aduce un mesaj). Amin. Eu cred că a vorbit Domnul Dumnezeu. Haideți să ne ridicăm, fiindcă atunci când vorbește El, este momentul să-I dăm respect.

Prin harul lui Dumnezeu și cu ajutorul Lui, sunt și mai determinat decât am fost vreodată, să stau de partea acestui Cuvânt și să fac tot ce știu mai bine ca să fac o cale până la Betleem, acolo unde locuitorii Betleemului pot să bea din acea Fântână. Câți dintre voi mi se vor alătura cu mâinile sus, să spună: „Îi promit lui Dumnezeu că o voi face!” Dumnezeu să vă binecuvânteze.

În timp ce stați cu capetele plecate, fratele Jeffries va lăsa adunarea liberă. În ordine, frate. Vino.

- Amin -